

29 Νοεμβρίου, 1991

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/σής]

ΕΧ-ΡΑΡΤΕ ΑΠΕΑΝ ΑΓ.ΝΑΠΑΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΑΝΤΩΝΑΚΗ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑ-
ΧΩΡΗΣΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΗΒΙΤΙΟΝ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΥΠ' ΑΡ. 414/88 ΠΟΥ
ΕΚΚΡΕΜΕΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΜ-
ΜΟΧΩΣΤΟΥ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΧΩΡΕΙΤΑΙ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ
ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΑΡΘΡΟ 19 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙ-
ΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΡ. 14/60 ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΓΛΙΑΣ Δ.59 Θ. 3 ΕΩΣ 10.

(Υπόθεση Αρ. 150/91).

*Προνομιακά Διατάγματα — Αίτηση για παραχώρηση άδειας για κατα-
χώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος της φύσεως prohibition
— Για να απαγορευθεί στο Επαρχιακό Δικαστήριο Αμμοχώστου η
εκδίκαση αγωγής που, κατά τον ισχυρισμό του αιτητή αφορούσε
εργατική διαφορά για την οποία αποκλειστική αρμοδιότητα είχε
το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών — Ενώ αρχικά η απαίτηση
έφερε την υπόθεση μέσα στην δικαιοδοσία του ΔΕΔ, με μεταγενέ-
στερη τροποποίηση της έκθεσης απαιτήσεως το ποσό, αυξήθηκε
ώστε να είναι στη δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου —
Δεν διαπλιτώθηκε εκ πρώτης όψεως λόγος για επέμβαση του Δικασ-
τηρίου.*

Οι αιτητές ήσαν εναγόμενοι στην αγωγή αρ. 414/88 ενώπιον
του Επαρχιακού Δικαστηρίου Αμμοχώστου, στην οποία ο ενάγων
Φοίβος Βραχίμης ζητούσε αποζημιώσεις για παράβαση συμφωνίας
εργοδότησής του από τους αιτητές σαν προπονητή και παίκτη στην
ποδοσφαιρική τους ομάδα. Η αρχική απαίτηση του Φοίβου Βραχί-
μη ήταν για ΑΚ5.000, δηλαδή για λιγότερους από δύο ετών μι-
σθούς, πράγμα που έφερε την υπόθεση στη δικαιοδοσία του Δικασ-
τηρίου Εργατικών Διαφορών (ΔΕΔ). Μετά από αίτηση του
Φοίβου Βραχίμη, το ΕΔ Αμμοχώστου επέτρεψε τροποποίηση της
έκθεσης απαιτήσεως, ώστε το απαιτούμενο ποσό να αυξηθεί πέραν
του ορίου των μισθών δύο ετών, πράγμα που έδωσε δικαιοδοσία
στο επαρχιακό δικαστήριο. Εναντίον της ενδιάμεσης απόφασης
για την τροποποίηση είχε καταχωρηθεί έφεση, που εκκρεμούσε
ακόμη ενώπιον του Εφετείου. Περαιτέρω το Ε.Δ. Αμμοχώστου

5 απέρριψε αίτηση των αιτητών για αναστολή της εκδίκασης της υπόθεσης μέχρι την εκδίκαση της έφεσης. Με την αίτησή τους οι αιτητές ζήτησαν άδεια για να καταχωρήσουν αίτηση για έκδοση διατάγματος της φύσεως prohibition για να απαγορευθεί στο Ε.Δ. Αμμοχώστου η εκδίκαση της αγωγής.

Αποφασίσθηκε ότι

10 Οι αιτητές υπό την ιδιότητά τους σαν εναγόμενοι δεν μπορούσαν να είναι κριτές του ύψους της απαίτησης του ενάγοντα και γ' αυτό δεν διαπιστώθηκε έλλειψη ή υπέρβαση δικαιοδοσίας ή οποιοσδήποτε άλλος λόγος που να δικαιολογούσε επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

15 *The Cyprus Phassouri Plantations v. Georghiou (1982) 1 C.L.R. 766·
Kapsou v. Middle East Airlines Airliban (1988) 1 C.L.R. 152.*

Αίτηση.

20 Αίτηση για άδεια να καταχωρήσει ο αιτητής αίτηση για έκδοση διατάγματος Prohibition αναφορικά με πολιτική αγωγή υπ' αρ. 414/88 που εκκρεμεί ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Αμμοχώστου.

A.K. Σαβεριάδης, για τους αιτητές.

Cur. adv. vult.

25 ΝΙΚΗΤΑΣ Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές είναι αθλητικό σωματείο που έχει την έδρα του στην Αγία Νάπα. Ονομάζεται ΑΠΕΑΝ. Στις νομικές του σχέσεις εκπροσωπείται από το γραμματέα του. Η παρούσα είναι αίτηση για παραχώρηση άδειας να κατατεθεί κανονική αίτηση με αντικείμενο την έκδοση διατάγματος prohibition. Ο απώτερος σκοπός είναι να απαγορευθεί στο 30 Επαρχιακό Δικαστήριο Αμμοχώστου να εκδικάσει την υπ' αρ. 414/88 αγωγή, που εκκρεμεί σε αυτό εναντίον του σωματείου.

Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του γραμ-

ματέα του κ. Α. Αντωνίου. Περιέχει τα γεγονότα που στηρίζουν το προκριματικό αυτό διάβημα. Βασικά όμως απαριθμούνται διάφορα έγγραφα που επισυνάπτονται σε αυτή. Είναι κυρίως αντίγραφα της δικογραφίας που περιλαμβάνουν και τα δικονομικά μέτρα που λήφθηκαν στην αγωγή ως και δύο ενδιάμεσες αποφάσεις του δικαστηρίου ημερ. 14/3/90 και 30/10/91. 5

Την αγωγή είχε ασκήσει ο κ. Φοίβος Βραχίμης από τη Λάρνακα (που θα αποκαλώ στο εξής ως ενάγοντα). Κατά τον κρίσιμο χρόνο είχε διατελέσει προπονητής και παίκτης της ποδοσφαιρικής ομάδας των αιτητών. Οι διαφορές που ανεφύησαν μεταξύ τους κατέληξαν στο δικαστήριο με την έγερση της παραπάνω αγωγής. Από το κλητήριο ένταλμα της αγωγής φαίνεται ότι η αρχική απαίτηση του ενάγοντα ήταν για £5.000. Το ποσό αυτό ζητούσε ως αποζημίωση για παράβαση συμφωνίας εργοδότησης του υπό την παραπάνω διττή ιδιότητα του. 10 15

Με την υπεράσπιση τους οι αιτητές έθεσαν θέμα δικαιοδοσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου Αμμοχώστου να επιληφθεί της διαφοράς. Η αμφισβήτηση αφορούσε στην υλική αρμοδιότητα του δικαστηρίου εκείνου. Υπό τύπο προδικαστικής ένστασης οι αιτητές πρόβαλαν τον ισχυρισμό ότι η διένεξη τους με τον ενάγοντα συνιστούσε εργατική διαφορά με την έννοια που αποδίδεται στον όρο από τις ερμηνευτικές διατάξεις του άρθρ. 2 του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου αρ. 24/67. Επομένως, σύμφωνα με την ένσταση, αποκλειστική αρμοδιότητα στην υπόθεση έχει το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών. 20 25

Η αγωγή καταχωρήθηκε στις 9/8/88. Στις 10/3/89 ο ενάγων ζήτησε να τροποποιήσει την έκθεση απαίτησεως του, που θα είχε ως αποτέλεσμα την αισθητή αύξηση των αποζημιώσεων που ζητούσε στην αρχή. Λεπτομέρειες υπάρχουν στο αντίγραφο της σχετικής αίτησης του ενάγοντα, τεκ. 5. Πέρα από την αποζημίωση των £5.000 ο ενάγων υπέβαλε απαίτηση για £10.400, ποσό που ισχυρίζεται πως θα έπαιρνε από τους αιτητές κατά τον ανεκτέλεστο χρόνο της σύμβασης (από το Μάρτιο του 1988 που απολύθηκε 30 35

μέχρι την κανονική εκπνοή της συμφωνίας τον Ιούνιο του 1990), πλέον £4.200 ως έκτακτη αμοιβή (πριμ). Όπως αναφέρει η έκθεση απαιτήσεως, ο μηνιαίος μισθός του ενάγοντα για τα τρία πρώτα χρόνια της εργοδότησης του συμφωνήθηκε σε £350, ενώ για τον τελευταίο χρόνο η συμφωνία πρόβλεπε αύξηση της τάξης των £50 το μήνα.

Περαιτέρω προβλήθηκε αξίωση υπό μορφή γενικής αποζημίωσης για το λόγο ότι η φήμη του ενάγοντα ως προπονητή επηρεάστηκε δυσμενώς λόγω των συνθηκών της απόλυσης του. Η απαίτηση του ενάγοντα συμπληρώθηκε με ακόμα ένα κονδύλι πρόσθετης αποζημίωσης £3.000. Στο σημείο αυτό έγινε επίκληση σε παράβαση εκ μέρους των αιτητών διατάξεων του περί της Συμβάσεως περί του Τερματισμού της Απασχολήσεως (Κυρωτικού Νόμου) αρ. 45/85.

Οι αιτητές είχαν σοβαρές αντιρρήσεις στις προτεινόμενες τροποποιήσεις. Διατυπώνονται στη γραπτή ένσταση τους και την ένορκη δήλωση που τη συνόδευε (τεκ. 6). Τελικά, και ύστερα από ακρόαση, το δικαστήριο με την παρεμπιπτούσα απόφαση του ημερ. 14/3/90 επέτρεψε τις τροποποιήσεις στο σύνολο τους (τεκ. 7). Αισθανόμενοι προφανώς ότι αδικήθηκαν, οι αιτητές εφεσίβαλαν την απόφαση (βλέπε ειδοποίηση έφεσης τεκ. 8). Στους λόγους έφεσης οι αιτητές προτάσσουν τον ισχυρισμό πως έσφαλε το δικαστήριο όταν έκρινε πως η διαφορά δεν εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Η έφεση εκκρεμεί. Φαίνεται πως δεν ορίστηκε ακόμα δικάσιμος.

Στο μεταξύ οι αιτητές αποτάθηκαν στο Δικαστήριο Αμμοχώστου ζητώντας αναστολή της εκδίκασης της αγωγής, που εκκρεμεί εναντίον τους, μέχρι που να γνωσθεί το αποτέλεσμα της έφεσης. Με την παρεμπιπτούσα απόφαση του ημερ. 30/10/91 το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα. Αποφάνθηκε πως δεν συντρέχει κανένας λόγος για τέτοιο μέτρο, αφού το δικαστήριο που δίκασε την αίτηση τροποποίησης στην απόφαση του της 14/3/90 δεν εξέτασε καθόλου θέμα δικαιοδοσίας. Επομένως, κατέληξε η απόφαση,

δεν ανακύπτει θέμα αναστολής.

Ο κ. Α. Σαβεριάδης, ο οποίος εμφανίζεται για τους αιτητές, έχει διαφορετική άποψη. Επιμένει πως εξετάστηκε θέμα δικαιοδοσίας και μάλιστα αποφασίστηκε εναντίον των αιτητών. Δεν έχω πρόθεση να προκαταλάβω με οποιοδήποτε τρόπο την τύχη της έφεσης. Όμως από την απλή ανάγνωση του κειμένου της απόφασης δεν θεμελιώνεται η αντίληψη αυτή. Η δε δεύτερη απόφαση (από άλλο δικαστή του ίδιου δικαστηρίου) εξηγά (στη σελ. 3) πού οφείλεται η παρανόηση. Και καταλήγει:

"Το δικαστήριο αποφάσισε μόνο το θέμα της τροποποίησης και τίποτε άλλο."

Παρά ταύτα η εισήγηση των αιτητών παραμένει. Υποβάλλουν πως το Επαρχιακό Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να δικάσει την υπόθεση. Η εισήγηση βασίζεται στη σκέψη ότι μέχρι το χρόνο που το δικαστήριο διέταξε την τροποποίηση έτσι ώστε να αυξηθεί η απαίτηση από £5.000 σε ποσό πέραν των £20.000 το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν είχε ούτε φυσικά μεταγενέστερα απόκτησε αρμοδιότητα. Το επιχείρημα έχει ως υπόβαθρο τις σχετικές διατάξεις του ν. 24/67, όπως τροποποιήθηκε, αναφορικά με το ύψος των απολαβών εργοδοτούμενου που του επιτρέπουν την πρόσβαση αναλόγως στο ένα ή το άλλο δικαστήριο.

Πρέπει να σημειώσουμε πως το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών είναι το ad hoc δικαστικό όργανο που είναι επιφορτισμένο αποκλειστικά με την αρμοδιότητα να αποφασίζει εργατικές διαφορές. Εννοούμε εδώ διαφορές που δημιουργούνται από την εφαρμογή του ν. 24/67 ή των κανονισμών που θεσπίστηκαν με εξουσιοδότηση του νόμου αυτού: άρθρ. 30 του ν. 24/67 όπως τροποποιήθηκε από το ν. 6/73 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρ. 3.

Η πρόσβαση στο Επαρχιακό Δικαστήριο είναι επιτρεπτή μόνο στις περιπτώσεις που η απαίτηση του εργοδοτούμενου υπερβαίνει τις αποζημιώσεις που μπορεί να διεκδικήσει κάτω από τις διατάξεις του νόμου. Το γεγονός

5 αυτό είναι αρκετό για να περιέλθει η διαφορά στη δικαιοδοσία Επαρχιακού Δικαστηρίου. Βλέπε *The Cyprus Phassouri Plantations v. Georghiou* (1982) 1 C.L.R. 766 και επίσης *Elli Constantouri Kapsou v. Middle East Airlines Airliban* (1988) 1 C.L.R. 152. Θα πρέπει ακόμα να τονιστεί ότι οι διεκδικήσεις εργοδοτούμενου με βάση το άρθρ. 3 και σε συνδυασμό με τον Πρώτο Πίνακα (όπως έχουν τροποποιηθεί από το άρθρο 9 (β) του ν. 92/87) έχουν ως οροφή τις απολαβές δύο μόνο ετών.

10 Στην κρινόμενη περίπτωση η απαίτηση του ενάγοντα όπως έχει διαμορφωθεί ξεπερνά κατά πολύ τα ημερομίσθια των δύο ετών. Το στοιχείο αυτό θα περιορίζε, αν υφίστατο, την υπόθεση στο δικαιοδοτικό πλαίσιο του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Αλλά το Επαρχιακό
15 Δικαστήριο, ασκώντας σχετικές εξουσίες του, είχε εγκρίνει τροποποιήσεις συνεπαγόμενες αύξηση των απαιτήσεων, που μετέθεταν την αρμοδιότητα στο δικαστήριο εκείνο.

20 Οι αιτητές υπό την ιδιότητα τους ως εναγόμενοι δεν μπορούν να είναι κριτές του ύψους της απαίτησης του ενάγοντα εναντίον τους. Το δίκαιο δεν τους αναγνώριζει τέτοιο δικαίωμα. Τελικά δεν διαπιστώνεται εκ πρώτης όψεως έλλειψη ή υπέρβαση δικαιοδοσίας ή άλλος λόγος που να δικαιολογεί επέμβαση του δικαστηρίου αυτού.

25 Η αίτηση για χορήγηση άδειας απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.